5-APR1918
MADRAS

சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL -13 தொகுதி- 13	January-1918. ஜனவரி மீ 1918.	No - .6 பகுதி – 6.

நாலடியார் வசனம்.

6. வது துறவு.

அஃதாவது யானெனதென்னு மிருவகைப் பற்றையும் விடுத லாம். இஃது உடம்பின் தூய நன்மையை யுணர்ந்தார்க்கன்றி மற்ற வர்க் குண்டாகாதாகலின், அது பற்றித் தூயதன்மையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

பாவம் இதனால் கெடும் ; இதனால் வளரும் எனக் கூறல்.

(1) விளக்கு வந்தவிடத்து இருள் கெடுவதுபோல ஒருவன் செய்த தவத்திற்கு முன் (அவன் செய்துள்ள) பாவம் கெட்டுப் போவதாம் ; அவ்விளக்கிலுள்ள (அகலிலுள்ள) நெய் குறைந்த விடத்து இருள் வந்து பரவிவிடுதல்போல (அவன்) நல்வினைசெய்து குறைந்தவிடத்துப் பாவம் (வந்து வியாபித்து) நிலைபெறுவதாம்.

விளக்கு - தீபம். அவஞ்செய்வதொழிந்து தவஞ்செய்து வரு பவரிடத்துப் புண்ணியம் பெருகும் ; பாவம் குறையுமென்றிங் குணர்த்தியவாறும்.

(க - து.) விளக்கின் முன் இருள்கெடுவதுபோலத் தவத்தின் முன் பாவம் கெடுவதாம் ; விளக்கில் எண்ணெய் குறைந்தவிடத்து

இருள் வந்து சேர்வதுபோல நல்வினை செய்வது குறைந்துவிடத்துப் பாவம் வந்து சேர்ந்து விடுமென்பதாம்.

ஒவ்வொருவரும் கருவி நூல்களைக் கற்பதிலேயே
காலத்தைக் கழிக்காது, தமது கருமமாகிய
தவத்தைச்செய்ய வேண்டுமெனல்.

(2) கல்வி கேள்வி அறிவு ஒழுக்கமென்பனவற்றால் முதன்மை பெற்றிருப்பவர் உடம்பானது நிலையாமையும், நோயும், மூப்பும், மரணமுமுடையதாமென் றுணர்ந்து (அதனிடத்துப் பற்றுச் செய்வ தொழிந்து) தமது (சொந்த) கருமமாகிய தவத்தைச் செய்து வருவர்; (உயிர்க்கு உற்ற துணையாயுள்ள தவத்தைச் செய்ய முயலாது) இலக்கண நூல் தருக்க நூலென்னு மிவற்றை ஓய்வில்லாது படித்து வருபவர் பித்தராவர்; இப்பித்தர்களைப் போல மூடர் (உலகத்தில் எங்கும்) இல்லை.

இலக்கண நூல் - நன்னூல் தொல்காப்பிய முதலியனவாம். தருக்க நூல் - தருக்க பரிபாஷை, நியாயப் பிரகாச முதலியனவாம். இவை எந்த நூலையுங் கற்பதற்குச் சாதனமா யிருத்தலின் கருவி நூல்களெனச் சொல்லப்படுகின்றன. தருக்க நூலில் கணித நூலும் சோதிட நூலு மடக்கமாமென் றிங்குணர்தல் வேண்டும்.

தவம் துறவறம் நிலைபெறுதற்குச் சிறந்த காரணமாமென் றிங்குணர்தற் பாலதாம்.

(க - து.) கருவி நூல்களையே படித்துக் காலங் கழிப்பது கூடாது; பெரியார் கூறியவாறு தவத்தைச் செய்துவருதல் வேண்டுமென்பதாம்.

துறவறம் பெறுதற் கேதுவைக் கூறல்.

(3) கல்வி கேள்வி முதலியவற்றாற் றலைமைபெற் றிருப்பவர் இல்வாழ்க்கை, இளமைப் பருவம், எழில், வனப்பு, சொற்செலவு, செல்வம், வலியென்று கூறப்படுமிவை யனைத்தும், நிலைபெற்றிராமையை நிதானமாக ஆலோசித்தறிந்து தாம் கடைத்தேறுதற் பொருட்டு (ஒன்றையும் விரும்பாமையை மனத்திற்)கொண்டு (பின்னே பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்று) தாமதஞ் செய்யாது, துறவறத்தை மேற்கொள்வர்.

எழில் - தேககாந்தி, வனப்பு - அழகு, சொற்செலவு - சொன்னபடி யாவரும் நடத்தல். வலி - சாமர்த்தியம். அது தன் வலியும் துணைவலியுமாம்.

(க - து.) அறிவுடையார் இல்வாழ்க்கை முதலிய வனைத்தும் மேகத்திற் றோன்றும் மின்னல்போல விரைந்தழிவனவா யிருத்தலை யாலோசித்துணர்ந்து, தாமதஞ் செய்யாது தமது கருமமாகிய தவத்தைச் செய்யத் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுவாரென்பதாம்.

அறிவுடையார் துறவறத்தை மேற்கொள்ளுவர்; அஃதில்லாதார் இல்லறத்திலேயே யுழல்வரெனல்.

(4) அறிவில்லாதவர் துன்பத்தைப் பலநாள் அனுபவித்து வந்தும், ஒருநாள் கிடைக்கும் இன்பத்தையே விரும்பி இல்லறத்தி லிருந்துழன்று வருகின்றனர்; நிரம்பி யமைந்த அறிவுடையவரோ (இல்வாழ்க்கையில் வரும்) இன்பம் இடையே மாறிப்போவதை யறிந்தும் அதனால் விளையும் துன்பத்தை யாராய்ந்து நோக்கியும் இல்வாழ்க்கை வழியிற் செல்லுவதினின்றும் நீங்குவாராயினர்.

இதனால் இன்பந் துறவறத்திலன்றி இல்லறத்திலில்லையென வுணர்த்தியவாறறிக.

(க - து.) அறிவில்லாதவர் இல்லறவாழ்க்கையில் ஒருநாள் கிடைக்கும் இன்பத்தை விரும்பி, அதனைவிடாது துன்பத்தைப் பலநாளடைந்து வருகின்றனர்; அறிவுடையவரோ இல்லறத்தில் வரும் இன்பம் இடையே மாறிப் போவதையும் அதனால் வரும் துன்பத்தையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து, துறவறத்தை மேற்கொள்ளுகின்றன ரென்பதாம்.

இளமை கழிதலையும் பிணியும் மூப்புப் வருதலையும் ஆராய்ந்து நோக்கினால், துறவறத்தில் செல்லுதற்குரிய அறிவு உண்டாமெனல்.

(5) (என்று மிருப்போமென்னும்) நிச்சயத்தைக்கொண்டு என்னோடு (யாது பற்றியும்) ஆலோசனை செய்யாது (விரும்பியவாறு) செல்லுகின்ற மனமே! இளமைப் பருவமும் பயன் தருதலில்லாமலே கழிந்துவிட்டது; பிணியும் மூப்பும் வந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. (இவற்றைச் சிந்தித்துநோக்கி) நமக்குச் சன்மார்க்

கத்திற் சேருதலுண்டாக (நீ யெனக் கிணக்கமாக விருந்து) வர மாட்டாயோ ?

இது தனது வாழ்நாள் பயன் தருவதாகாது கழிந்ததை நோக்கி வருந்திய ஒருவன் தன் னெஞ்சினை விளித்துக் கூறியதாம்.

பிணி - நோய், மூப்பு - கிழத்தனம், சன்மார்க்கம் - துறவற மார்க்கம்.

(க - து.) இளமை கழிந்ததையும், பிணி மூப்புவந்து கொண் டிருத்தலையும் கவனித்து, விரைந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டு நன்மையடைய முயலுதல் வேண்டுமென்பதாம்.

விவாகஞ் செய்துகொண்டபின், துறவைக்கொள்வது
முடியாததாகத் தோன்றுதலின், அதற்கு முன்னரே துறவைக்
கொள்ளவேண்டு மெனல்.

(6) மனையாள் மாட்சிமையுடைய குணங்களும் மக்களைப் பெறுதலு மில்லாதவளா யிருப்பினும், அவளைவிட்டுத் துறவைக் கொள்வது அவள் கணவனுக்கு அருமையாகத் தோன்றுவதாம்; ஆகலின், அவன் தானடங்குள்ள வறுமையென்னுங் காரணம் பற்றி, மேலாகிய துறவற மார்க்கத்திலே நின்றொழுக, அற நூல்களை யுள்ளவாறு கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் (விவாகத்தைக்) கடி யென்று கூறினார்கள்.

விவாகத்திற்குக் கடியென்று மொருபெயருண்டு; கடியென்ப தற்கு விடு என்றும் ஒரு பொருளுண்டு.

(க - து.) மனையாள் தீக்குண முடையவளாயும் மலடியாயு மிருப்பினும், அவளை விட்டுத் துறவைக்கொள்வது கஷ்டமாகத் தோன்றும்; அதனால், ஒவ்வொருவரும் விவாகஞ் செய்துகொள் வதைத் தமக்குள்ள வறுமையை முன்னிட்டு விட்டுவிட்டால், துற வற மார்க்கத்திலொழுகி, நற்கதி யடையலா மென்பதாம்.

விரதமுள்ளவரே துறவறத்தைப் பாதுகாப்பவ ராவரெனல்.

(7) உறுதியாகத் தாங்கள் மேற்கொண்ட விரதங்களை மனங் கலங்கும்படி பொறுத்தற்கரிய துன்பங்கள் தம்மிடத்து வந்த விடத்தும், (அவற்றைக்) கவனியாது, நிலைபெறச் செய்யும் மன வலியுடையவரே நல்லொழுக்கத்தைப் பாதுகாக்குஞ் சிறப்புடை யவராவர்.

நல்லொழுக்க மென்றது இங்குத் துறவற மார்க்கத்தி லொழுகுதலே. விரதங்களாவன:—இன்னவறஞ் செய்வே னென்றும், இன்னபாவ மொழிவேனென்றும். ஒவ்வொருவரும் தமது சக்திக்கேற்ப ஏற்படுத்திக் கொள்வனவாம் அவை யளவில்லாதனவாம். அவை கிரிச்சரம், சாந்திராயண முதலியனவாம். துன்பங்களாவன:—தன்னை (உடம்பை)ப் பற்றிவரும் துன்பமும், பிறவுயிர்களைப்பற்றிவரும் துன்பமும், தெய்வத்தைப் பற்றிவரும் துன்பமுமாம்.

(க - ஆ) தாம் மேற்கொண்ட விரதங்களைத் தமக்குவரும் துன்பங்களுக் கஞ்சிவிடாது மனவுறுதியோடு செய்து வருகின்றவரே துறவறத்தைப் பாதுகாத்தற் குரியவராவ ரென்பதாம்.

துறவறத்தார் பொறுமையும் இரக்கமு முடையவரா யிருத்தல் வேண்டுமெனல்.

(8) துறவறத்தால் நிறைந்து விளங்குகின்றவரது கடமை அவர் பிறர் தங்களை நிந்தித்துப் பேசினவற்றைத் தாம் பொறுத்துக்கொள்வதே யல்லாமல், இவர் எம்மை நிந்தித்துப் பேசிய தீவினையின் பயனாக மறுமையில் நெருப்பு நிறைந்துள்ள நகரத்திலே விழுந்து வருந்துவாரேயென் றிரக்கங்கொள்ளுவது மாம்.

மறுமை - இறந்தபின் வரும் நிலை.

(க - து.) உண்மைத் துறவிகள் பிறர் தம்மை நிந்தித்துப் பேசினால் அதற்கு மாறுபேசாது அதனைப் பொறுத்துக் கொள்வர்; அதனால் அவர் மறுமையில் நரகத்தை யடைந்து வருத்தமடைவாரேயென் றிரக்கங்கொள்வ ரென்பதாம்.

இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்பவன் தவறாது மோட்சமடைவானெனல்.

(9) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியெனப் பெயர் பெற்றுள்ள ஐந்து இந்திரியங்களின் வழியாக வருகின்ற எனக்கு இது வேண்டுமென்னும் அவாவைத் துறவற ஒழுக்கத்தில் நின்று மனங்கலங்குத லில்லாதடக்கி (அவ்விந்திரியங்களைத் தாம் விரும்பிய மார்க்கத்தில்) செலுத்துகின்ற வல்லமையுடையவன் தவறாது மோட்சமடைவான்.

(க - து.) இந்திரியங்கள் வாயிலாக வருகின்ற ஆசையைத் துறவற மார்க்கத்திலிருந்து கெடுத்து, அவற்றைத் தமது வழியில் நிறுத்துகின்றவன் நிச்சயமாக மோட்சமடைவா னென்பதாம்.

அறிவிலார் இல்லற வின்பத்தை விரும்புவர்:
அஃதுடையார் துறவற வின்பத்தை விரும்புவரெனல்.

(10) அறிவில்லாதவர் (இல்வாழ்க்கையில்) துன்பமே அதிகரித்துவரக் கண்டும், துறவறத்தை மேற்கொண்டொழுகச் சிறிதும் நினையாது (அவ்வாழ்க்கையில்வரும்) இன்பத்தையே விரும்பியிருக்கின்றனர்; அறிவுடையார் (இல்வாழ்க்கையில்) இன்பம் வருந்தோறும் அதனால் வருந் துன்பத்தை (ஆராய்ந்து) நோக்கி, (இல்வாழ்க்கையில்) விருப்பமாக விருத்தலை விரும்பார் ; (துறவற வாழ்க்கையையே விரும்புவர்).

(க - து.) இல்வாழ்க்கையில் இன்பம் வருந்தோறும் துன்பம் பெருகிக்கொண்டே வருதலின், அறிவுடையார் அதனை விரும்பாது, துறவற வாழ்க்கையையே விரும்புவா ரென்பதாம்.

சுகாதாரம்.

தானியங்கள்.

தானியங்களிலெல்லாங் கோதுமையானது மகாவிசேஷித்ததும் பலமுள்ளதுமான போஜனமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் அதில் சதையையுண்டாக்குஞ்சத்து அதிகமாயிருக்கின்றது. நம்முடைய தேசத்தில் விசேஷித்த போஜனமாகிய அரிசியில் சதையையுண்டாக்குஞ் சத்து மிகவுஞ் சொற்பம். இந்தச் சொற்பத்திலும் ஒருபாகம் சோற்றை வடித்துப் போடுகிறதினால் வடி கஞ்சியில் சேர்ந்து நஷ்டமாய்ப் போகின்றது. ஆனால் கேழ்வரகு, அல்லது கேப்பை, சோளம், கம்புமுதலான தானியங்கள் சதையையுண்டு பண்ணுவதில் அரிசியைப் பார்க்கிலும் எவ்வளவோ மேலானவை. கேழ்வரகானது சதையை யுண்டாக்குஞ் சக்தியில் அரிசியைப் பார்க்கிலும் 2½ பங்கு அதிகமும், கோதுமைக்குச் சமம், அல்லது சற்று மேலனதாயு மிருக்கின்றது. கோதுமை, கேழ்வரகு, சோளம், கம்பு முதலிய தானியங்களைச் சாப்பிடுகிற ஜனங்களெல்லோரும் அதிக பலமும், உறுதியும், மிகுந்த சுகமும் பொருந்திய

தேகமுள்ள வர்களாயிருக்கின்றார்கள். மேலும் அவர்கள் பூரண மான தேகவளர்ச்சியை யடைந்து, நீடிய சுகத்தையும் ஆயுளையும் அநுபவித்து வருகின்றார்கள். ஆனால் அரிசிச்சோற்றைச் சாப் பிடுகிறவர்க ளெல்லோருங் குன்றினதும் பலவீன முள்ளதுமான சரீரத்தை யுடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள், மேலும் அவர்கள் ஏனைய தானியங்களைச் சாப்பிடுகிறவர்களைப்போல் பிரயாசத்தை யும், உழைப்பையுந் தாங்கமாட்டார்கள்.

சேலத்திலிருந்த ஓர் ஐரோப்பிய வைத்தியர் கேழ்வரகின் குணத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிற தென்னவென்றால், கேழ்வரகைச் சாப்பிடுகிற ஜனங்கள் சதை புஷ்டியுள்ளவர்களாயும் உறுதியான கட்டுச் சரீரமுள்ளவர்களாயும் சொரி சிரங்கு முதலிய தோலைப் பற்றிய வியாதிகளை யடையாதவர்களாயும் எவ்வித கடினமான வேலையையும் யாதொரு சோர்வின்றி ஊக்கத்துடன் செய்து நிர் வகிக்கத் தக்கவர்களாயு மிருக்கிறார்களென்கிறார். மதுரை ஜில் லாவிலிருந்த ஒரு டாக்டர் கம்பு என்கிற தானியத்தைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது மதுரை ஜில்லாவின் தென்கிழக்குப் பக்கத்தில் வாசம் பண்ணுகிற ரெட்டிக ளென்னப்படுகிற ஜனங்கள் கம்பு ஒன்றையே விசேஷமாகச் சாப்பிட்டு வருகின்றார்கள். அவர்கள் அதிக உயரமாய் வளர்ந்த ஆட்கள். அவர்கள் உறுதியும் பலமும் இறுகினதுமான சதை புஷ்டியுள்ள தேகமுள்ளவர்கள். அவர் கள் பயிரிடுகிற வியவசாயத் தொழிற்காரர். அவர்களிற் சிலரை அளந்துபார்த்ததில் ஆறு அடிக்குக் குறையாத உயரமுள்ள வர்களா யிருந்தார்கள். இந்த உயரத்திற்குத் தகுந்த பருமனு முடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள் என்கிறார்.

கடப்பையிலிருந்த ஒரு வைத்தியர் இந்த ஜில்லாவில் விசேஷ மாய்ச்சோளத்தை ஜனங்கள் சாப்பிட்டு வருகிறார்கள். அது தேகத் திற்கு சுகமுள்ளதாயும் சதையை அதிகமாய் வளர்க்கத்தக்கதாயு மிருக்கின்றது. கடினமும் பிரயாசையுமுள்ள வேலைகளைச் செய் கிற ஜனங்கள் இயல்பாய் அரிசிச் சோற்றை முற்றிலுந் தள்ளி விட்டு சோளத்தையே விசேஷமாய்ச் சாப்பிட்டு வருகிறார்கள் என்கிறார். வேறொரு டாக்டர் மராட்டிய ஜனங்கள் அரிசியை மிகவுஞ் சொற்பமாயும் கேப்பை, கம்பு, சோளம் முதலிய தானி யங்களை மிகவும் விசேஷமாயும் கையாண்டு வருகிறார்கள். அவர் கள் உறுதியும் பலமும் பொருந்திய தேகமுள்ளவர்கள். அவர் கள் எவ்வித பிரயாசத்தையும் தாங்கத்தக்கவர்கள்; அவர்கள்

வாசம்பண்ணுகிற நாடு ஒருவாறு சுகவீனமுள்ளதா யிருந்தபோதிலும் அவர்களுடைய சாப்பாட்டின் மூலமாய் அதிக சுகமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள் என்கிறார்.

மேலே காட்டப்பட்ட பிரகாரம் தேகத்திற்குப் பலத்தையும் சுகத்தையும் வருவிப்பதில் அரிசியானது கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம் முதலிய தானியங்களைப் பார்க்கிலும் தாழ்வாயிருந்தும் பொதுவாய் நமது தேசத்து ஜனங்கள் அரிசிச் சோற்றையே அதிக மேன்மையாகப் பேசுவதும் அதையே ஆசிக்கிறதும் ஆச்சரியமான காரியந்தான். கேழ்வரகு, கம்பு, சோளம் முதலான தானியங்கள் சதையை வளர்க்கிற சத்துவத்தில் அரிசியைப்பார்க்கிலும் இரண்டு அல்லது இரண்டரைப் பங்கத்தனை அதிக முள்ளவைகள். மேலும் அவைகள் அரிசியைப் பார்க்கிலும் கிரயத்தில் இரண்டத்தனை சகாயமாயு மிருக்கின்றன. சில வேளைகளில் ஒரு பவுன் நிறையுள்ள அரிசியின் கிரயத்தினால் 3-அல்லது 4-பவுன் நிறையுள்ள ஏனைய தானியங்களை வாங்கலாம். இப்படி யிருந்தும் ஜனங்களுடைய பிரியம் அரிசியின்மேலேயே சாருகின்றது. கடினமான தேக உழைப்புள்ள எளிய ஜனங்கள் தாங்கள் செய்யவேண்டிய முயற்சிகளைத் தாங்குவதற்கு அரிசிச்சோறு எற்றதல்லவென்பதையும், அரிசியின் கிரயம் அதிகமென்பதையும் அநுபவத்தினால் கண்டு அரிசியை நீக்கிவிட்டு ஏனைய பலமுள்ள தானியங்களையே சாப்பிட்டு வருகிறார்கள். ஆயினுஞ் சமயா சமயங்களில் அவர்கள் அரிசிச்சோற்றையும் நெய்யையும் நினைத்துப்பெருமூச்சுவிடுகிறார்கள். இதற்குக் காரணமென்னவென்றால் நமது தேசத்தில் பெரும்பான்மையும் யாதொரு தேகமுயற்சியு மற்றுச் சோம்பலா யிருக்கிற ஐசுவரியமுள்ள உயர்ந்த ஜனங்கள் அரிசிச்சோற்றை விசேஷமாய்ச் சாப்பிட்டுவருகிறபடியால், வேலைசெய்கிற எளிய ஜனங்கள் பெரியவர்களும் ஐசுவரியவான்களும் சாப்பிடுகிற போஜனத்தைத் தாங்களுஞ் சாப்பிட்டால் அதனால் கனம் வருமென்று வீணாய் எண்ணிவருகிறார்கள். இப்படியே ஏனைய தேசங்களிலும் பிரபுக்களும் ஐசுவரியவான்களுஞ் செய்கிற சில காரியங்கள் எவ்வளவும் பிரயோஜனமற்றவைகளா யிருந்தபோதிலும் எளிய ஜனங்கள் அவைகளைத் தாங்களுஞ் செய்யக்கூடுமானால் அதனால் தங்களுக்குப் பெருமையுங் கனமு முண்டாகுமென்று அவிவேகமாய் நினைத்து அநேக தவறுகளுக் குள்ளாகின்றார்கள். (வரும்)

வெற்றியின் மர்மம்.

ஜப்பானில் சுவாமி ராமதீர்த்தர் செய்த உபந்யாசம்.

இந்தியாவிலிருந்து வந்த அன்னியன் ஒருவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷத்தில் இந்தியரினும் ஜப்பானியரால் அதிநுட்பத்துடன் கையாளப்பட்டுவரும் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவது அதிசயமாகத் தோன்றுதா? தோன்றலாம். ஆயின் இவ்விஷயத்தில் உங்கள் முன் ஒரு போதகனாக நான் நிற்கின்றேன். அதற்குக் காரணம் ஒன்றன்று, பல உள. ஒரு கொள்கையைச் சாமர்த்தியமாகப் பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவருவது ஒரு விஷயம்; அதனது சூக்ஷ்மார்த்தத்தை அறிவது வேறு விஷயம். இன்று சில பொது விதிகளை அநுஷ்டானத்தில் கொண்டு ஒரு ஜாதி செழிப்பும், செல்வமும் பெறலாம். ஆயின் அவ்விதிகளின் சூக்ஷ்மார்த்தங்களைத் தெளிவாக அந்த ஜாதி அறியாமலும் அதற்கு ஆதாரங்களை உள்ளபடி உணராமலும் போகுமாயின் அந்த ஜாதியின் அழிவுக்கு ஆபத்துக்கள் கணக்கில்லாது காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ரசாயன சோதனைச் சாலையிலுள்ள கூலிக்காரனொருவன் ஒரு சேர்மானம், அல்லது திராவகம் செய்யப் பழகிக்கொண்ட மாத்திரத்திலேயே ரஸாயன பண்டிதன் ஆய்விடமாட்டான். ஏனெனின், அவனது வேலைக்குச் சரியான ஆதாரம் அவன் உணர்ந்திருக்கவில்லை. புகைவண்டியில் நெருப்பெரிய விடுபவன் சாமர்த்தியமாய் வண்டி நடத்தத் தெரிந்துகொண்டதினாலேயே ('இஞ்சினீர்') சிற்பன் ஆய்விடமாட்டான். ஏனெனின் அவன் சாமர்த்தியம் வெறும் பழக்க மாத்திரத்தானே வந்தது. காயம்பட்ட இடத்தை ஒரு வாரம்வரை துணியால் இறுகக்கட்டித் தினந்தோறும் வாளால் தடவிக் குணப்படுத்தும் ஒரு வைத்தியரைப் பற்றிய கதையை நீங்கள் படித்திருக்கலாமே. காற்றுப்படாதபடி கட்டுப் போட்டிருந்ததினாலே காயம் ஆறிற்று; ஆனால் அவன் தன் மந்திரவாளின் ஸ்பரிச சக்தி யென்று சொல்லிவந்தான். நோயாளிகளும் அங்ஙனமே எண்ணி யிருந்தார்கள். இதை நினைத்துக்கொண்டு வெறும் கட்டினாலேயே குணப்படுத்தக்கூடாத காயங்களுக்கும் அவன் வாளால் தடவ ஆரம்பிக்கவே அது பயனொன்றுமில்லாது போய்விட்டது. ஆதலின், நோய் குணப்படுத்தும் ஒருவன் "நோய்நாடி நோய் முதல்நாடி அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச்செயல்" என்ற மூதுரையின்படி நடத்தல் அவசியம். அங்ஙனமே எக்காரியம் செய்யினும் அதைப் பற்றிய தெளிவான

உணர்ச்சியும் தெளிவான ஆசாரணையும் இன்றியமையாதன. இரண்டாவதாக, ஜப்பானை என் சொந்தத் தேசமாகவும் அதில் வசிக்கும் உங்களை என் தேசத்தவராகவும் மதித்திருக்கிறேன். உங்கள் முன்னோர்கள் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவிலிருந்தே வெளியேறினவர்களென்பதைத் த்க்க காரணங்கள் காட்டி நிரூபிப்பேன். ஆதலின் உங்கள் முன்னோர்கள் எனக்கும் முன்னோர்களே. இக்காரணங்கொண்டுதான் உங்களை நான் சகோதரர்போல ஆலிங்கனம் செய்யவந்தேன். அன்னியனென்ற பாவத்தோடல்ல.

இன்னொரு காரணமும் உண்டு. உங்களிடம் இவ்வளவு பாத்தியத்தைக் கொண்டாடுவதற்கு, பிறந்தநாள் முதலாகவே குணத்திலும், நடையிலும், வழக்க ஒழுக்கங்களிலும் நான் ஒரு ஜப்பானியனாகவே இருந்து வருகிறேன். இவ்வளவு முன்னுரைபோதும். இனி எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறேன்.

வெற்றியின் ரகஸ்யம் வெளிப்படையான ரகஸ்யமே. ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லச் சிறிது இடமிருந்துகொண்டே யிருக்கிறது. ஒருவேளை நீங்களும் இதன் பொதுவிதிகளை அநேகர் விளக்க அடிக்கடி கேட்டிருக்கலாம். எனினும், அதன் மர்மம் ஜனங்களின் மனத்திலே பழகிப் பதியும் வரை எத்தனை முறை அதைப்பற்றிப் பேசினும் குற்றமாக முடியாது.

வெற்றியின் முதல் அம்சம் கர்மம்.

முதலிலே, நம்மைச் சுற்றியுள்ள பிரகிருதி தேவியினிடம் இதைப்பற்றிக் கேட்போம். ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நீரோடைகளும், ஓய்ந்துகிடக்கும் கற்களும் ஓய்வொழிவற்ற இடையீடில்லாத உழைப்பைப்பற்றி உச்ச ஸ்வரத்தில் நமக்குப் பிரசங்கித்தவண்ணமா யிருக்கின்றன. ஜோதி நமக்குப் பார்க்கும் வல்லமை அளித்திருக்கின்றது. அது ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமான ஊற்றையும் உதவுகின்றது. இத்தகைய ஜோதி நமது கேள்விக்கு என்ன விடை தருகிறதென்று பார்ப்போம். உதாரணமாக, சாதாரண ஒரு சிறு ஜோதியை-ஒரு விளக்கை-எடுத்துக் கொள்வோம். அவ்விளக்கின் ஒளி என்ன மர்மத்தை விளக்கிற்று? பிரகாசமுண்டுபண்ண எண்ணெயையும் திரியையும் அவ்விளக்கு எண்ணிப் பார்க்கவில்லை; தத்தம் செய்தது. திரி எண்ணெய் சிறுநாள் ஓய்வில்லாது ஒழிய ஒளி தானே விளங்கிற்று. அதுதான்

மர்மம் என்று விளக்குக் காட்டிவிட்டது. உன்னை ஒழிக்கச் சற்றுப் பின்வாங்கு, உடனே நீ அணைந்துவிடுவாய். இருள்மயமே பின்னர். உன் சரீரத்திற்குச் சுகமும் ஆறுதலும் தேடி காமாநுபவத்திலும் ஆடம்பரத்திலும் காலங்கழிப்பையேல், நீ கடைத்தேறமாட்டாய். சுறுசுறுப்பின்மை, உழைப்பின்மை உன்னிடம் தலையெடுக்க ஆரம்பித்ததோ நீ இறந்தாய் என்றெண்ணிக்கொள். உழைப்பு! உழைப்பொன்றே ஜீவன். நீர் கட்டிக்கிடக்கும் குளத்தையும், ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றையும் பார். இறைச்சலிட்டுச் செல்லும் ஆற்றின் ஜலம் தெளிவாயும் எப்பொழுதும் புதிதாயும், குடிப்பதற்கேற்றதாயும் கண்ணைக் கவர்வதாயும் இருக்கின்றது. ஆயின் போக்கற்ற குளத்து நீரோ பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. அழுக்கும், புழுவும் படிந்து நாற்றமெடுக்கின்றது. ஆதலின் வெற்றிபெற உனக்கு எண்ணமிருக்குமாயின், உழைப்பின் வழியைப் பற்று; நதியின் ஓய்வில்லா ஓட்டத்தை எண்ணிப்பார். திரியும் எண்ணெயும் எரிந்து தீரவொட்டாது கெடுக்கும் மனிதன், கதி காணப்போகின்றதில்லை. அவன் ஈடேற வழியேயில்லை. தன் போக்குக்கு மென்மேலும் வழியுண்டு பண்ணிக்கொண்டு தடையாயெதிர்ப்படும் எவற்றையும் சிறிது சிறிதாகக் கரைத்துத் தன்வயப்படுத்தி, சுற்றிலுள்ளவற்றிற்குத் தக்கபடி தன்னை இசைத்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் தன் வேலையைவிடாது செய்துகொண்டு செல்லும் நதியின் போக்கைக் கவனி. உழைப்பு! உழைப்பு!! இடைவிடா உழைப்பு!!! இதுவே வெற்றிக்கு முதல்படி. "நாள் தோறும் நன்மையின்படி உயரட்டும்"

இம்முறைப்படி நீ உழைப்பாயாயின் பெருமை, சிறுமையைப் போல அத்தனை எளிதுதான் உனக்கு.

2. தன்னை யிழத்தல்.

சிவப்பு நிறத்திலே எவர்க்கும் பிரியமுண்டாகிறது. கறுப்பை எவரும் வெறுக்கின்றனர். ஏன் அப்படி? ஏன்? அது பலர் உள்ளத்தையும் கவருகின்றது? ஏன் இது பலர்க்கும் வெறுப்பாகின்றது. பௌதிக சாஸ்திரம் நிறபேதத்தின் இயல்பைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறது? செவப்பு செவப்பல்ல, பச்சை பச்சையல்ல, கறுப்பு கறுப்பல்ல. இன்னும் நிறமெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரிவதுபோல நிறங்கொண்டிருக்கவில்லை. செவப்பு ரோஜா அத்தகைய அழகிய நிறத்தைப் பிம்பித்தது, ஏற்றுக்கொள்ளாது தள்ளி

விட்டது. அதனாலேயே அந்நிறம் அதற்குக் கிட்டிற்று. சூரிய கிரணத்திலுள்ள மற்ற நிறங்களெவற்றையும் அந்த ரோஜா கவர்ந்துகொள்ளுகிறது எனினும் அதை அந்நிறங்களின் பெயரால் அழைக்கவில்லை. அங்ஙனமே பசிய இலையும், கிரணத்திலுள்ள பச்சை நிறமொழிந்த மற்ற நிறங்களை விழுங்குகிறது. எனினும், அது ஏற்றுக்கொள்ளாது வேண்டாமென்று வெறுத்துத் தள்ளிய அந்தப் பசுமை நிறமே அதற்கு நிறமா யமைகின்றது. வேண்டினுண்டாகத் துறக்க என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு இங்கு எவ்வளவு பொருத்தமுடையதாகின்றது. கறுப்பு நிறமுள்ள பொருள்கள், எவற்றையும் பேருண்டியான்போல விடாது கவளீகரிக்கின்றன எனினும் வெளிச்சமில்லை; அப்பொருள்களுக்குத் தியானகுணமும் தர்மசிந்தனையுமில்லை. ஒரு கிரணங்கூட அவை திரும்புவதில்லை. எவற்றையும் விழுங்க எண்ணமே யன்றி கொடுக்கிறதென்ற பேச்சே அங்கில்லை. இதிலிருந்து உங்களுக்கென்ன தெரிகிறது? எவன் தனக்குள்ளதைத் தன் பக்கத்தாருக்குக் கொடுக்கப் பின் வாங்குகின்றானோ அவன் இக்கரியைப்போலக் கன்னங்கரேலென்று பிறர்க்குத் தென்படாது தொலைகின்றான். பெறும் வழிகொடுப்பதே நீ பெற விரும்பும் எதையும் கொடுத்துத்தீர். வெண்மை நிறங்காட்டும்; பொருள்கள் தாம் பெறும் நிறங்களெவற்றையும் பக்கத்திலுள்ள பொருள்களுக்குத் திரும்ப உடனுக்குடனேயே அளித்தல் வேண்டும். இம்மர்மத்தைக் கீர்த்திபெற விரும்பும் மனிதன் அறிதல் அவசியம். இதுபற்றியே கீர்த்தியின் நிறம் வெண்மை என்றனர்போலும். நம்மவர் வெள்ளைநிறப் பொருள்களின் இக்குணத்தை நீ பெறு, உடனே உன் காரியம் எல்லாம் வெற்றிபெறும். வெண்மை என்ற மாத்திரத்தாலேயே ஐரோப்பியர் என்கிறேனென்று நினைக்கிறாரே ? அவர்கள்மட்டுமில்லை. வெள்ளைக் கண்ணாடிகள், வெண் முத்துக்கள், வெள்ளைப் புறாக்கள், வெண்பனி, இன்னும் சுத்தம், நன்மை, இவற்றின் குறிகள் எவையும் உங்கள் பெரும்போதகராக நிற்கின்றன. ஆதலின் இத் தியாக குணத்தைக்கொண்டு உரைக்கப்படுவதை யெய்லாம் பிறர்க்குக் கொடுத்த வண்ணமா யிருப்பாயாக. தன்னயம் உன்னை விழுங்க இடங்கொடாதே. வெண்மை நிறத்தைப்போலே நீ பெறுவதையெல்லாம் சிறிதும் உனக்கென்று வைத்துக்கொள்ளாமல், பிறர்க்கே அளித்துவிடு. ஒருவிதை மரமாக வேண்டுமாயின் முதலிலே அது அழுகித் தன்னை இழந்துவிடுவது நீங்கள் அறியாத காரிய

மல்லவே. தன்னை முழுதும் தியாகம் பண்ணிய விதையின் கடைசியான பலனல்லவா பழம்? உபாத்தியாயர் எவரையும் கவனி; என் வாக்குமூலம் ஒரு சிறிதும் பிழையற்றதென்று நிரூபிப்பார்கள். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குழந்தைகளுக்கு அவர்கள் சிரமமெடுத்துக் கல்வி போதிக்கின்றனரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்களுக்கும் கல்வி விருத்தியடைகின்றது. (வரும்)

பக்தி.

11. தொடக்கத்தில் நீக்கவேண்டியவை.

பேரன்பையடைய உதவியாகப் பழகவேண்டிய வற்றை-ஸாதனபக்தியை-ப்பற்றி இதுவரையில் ஒருவாறு விளக்கி முடித்தோம். இனிமேல், மேலான நிலைமையை யளிக்கும் "காதல்" அல்லது பேரன்பை-ஸாத்ய பக்தியை-ப்பற்றிக் கூறத் தொடங்குவோம். இந்த மேலான அன்பைக் கைகொள்வதற்குஞ் சில உதவி முறைகளைக் கைகொள்ள வின்றியமையாதது. அம்முறைகளெல்லாம் தன்னைத்தான் தூய்மையாக்-பரிசுத்தமாக்-கிக் கொள்வதற்குமட்டுமேதான். கடவுளது திருப்பெயரை உருவுப் போடல், பலவாறான செய்கைகளைக் கைகொள்ளல், வழிபடல், சில குறிகளைக் கைகொள்ளல் (அதாவது சில அடையாளங்களை யுடைத்தாயிருத்தல்) என்றிவைகளெல்லாம் உள்ளந் தூயதாக வேண்டியதற்காகும். இவையனைத்திலும் மிக மேலானதும், உள்ளத்தைத் தூயதாகச் செய்வதுமாயுள்ளது எல்லாப் பற்றையு மகற்றி விடுதலொன்றே. அஃதின்றிப் பேரன்பையடைய எவர்க்கு மியலாது. சிலர்க்கிது மிகுந்த அச்சத்தையுண்டாக்கிவிடும்; எனினு மஃதின்றி மெய்பறிவில் (ஆத்மஞானத்தில்) முன்னேற்றமடைய முடியாது. இந்தத் துறவானது நமது எல்லா யோகங்கட்கு மின்றியமையாதது. துறவு அல்லது பற்றின்மையே மெய்யறிவின் பெருக்கத்துக்கு நல்லதாகவும் இன்றி யமையாததாகவுமுள்ள பயிற்சிமுறை இதுதான் நேரான தர்மநிஷ்டை - இந்தப் பற்றின்மையானது, ஒருவன் எப்பொழுது உலக நோக்கத்தினின்று உள்ளத்தை நீக்கி உண்மையான ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குகின்றானோ, காணப்படுகின்ற எல்லா ப்ரபஞ்சமும் உயிரற்ற (ஜடவடிவமான) தா யிருக்கின்றதென்றும், அதற் கெதிர்ப்படுங் காரணத்தால் ஆத்மாவும்,

உயிரற்றதுபோன்ற நிலைமையை யடைந்திருக்கிறதென்றும், அது தனது அழிவிற்கே யிடமாயிருக்குமென்றும், அதனால் தனது ஆத்மாவை ப்ரபஞ்ச நோக்கங்களினின்றுந் திருப்பிக் கடவுளை நோக்கிச் செலுத்த வேண்டுமென்றும், மற்றுமுள்ள ஆராய்ச்சிகளை யவனைப்போலத் தொடங்குகின்றனனோ,—அப்பொழுது மட்டுமே யவனுக்கெல்லாப் பொருள்களிடத்தும் பற்றின்மையென்பது கைகூடும். அப்பொழுது தான் அவனுக்கு மெய்ப்பொருளான ஆத்மஞானப் பெருக்கமுண்டாகும். இம்மையிலும், மறுமையிலும் யாதொரு பயனையும் விரும்பாது பயனைக் கடவுளுக் களித்துவிட்டு கடவுள் பொருட்டாகத் தொழில்செய்தலே கர்ம யோகியினது கடமை; ராஜயோகியினது நிலை எவ்வாறெனில்; உலகம் முற்றிலும் ஜீவாத்மாவின் ஆளுகைக் குட்பட்டதாகின்றது. ஜீவாத்மாவானது உலகிலுழன்று பழகிய பிறகுதான், இயற்கையிலிருந்து தான் வேறுபட்டதாகக் காண்கின்றது. இந்த இயற்கையின் சேர்க்கை தனக்குச் சிறிது பொழுதுமட்டுமே யுள்ளதென்றும், தான் உண்மையில் "சித்" வடிவமென்றும், ஜடமாயிருக்கின்ற ப்ரக்ருதி யல்லவென்றும், அறிந்துகொண்ட பிறகு ஜீவாத்மாவானது தன் வடிவத்தை யடைகின்றது. ராஜயோகி உலகத்தில் பழக்கவாயிலாகப் பற்றின்மையை யடைகின்றான். ஆனால் ஞானயோகிக்குத்தான் மிகவுந் துயரத்தோடு கூடிய பற்றின்மையைக் கைகொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. முதலிலேயே உலகனைத்தும் பொய்த்தோற்றமென்றும் அவனறிதல் வேண்டும். இயற்கையில் காணப்படுகின்ற பலவாறான விசேஷ வல்லமைகளெல்லாம் ஆத்மாவினிடத்திலிருந்து தோன்றுவனவென்று அறியவேண்டும். மேலான தன்னறிவைக்கொண்டு மாயையோடு கூடியதான எல்லாப் பற்றுக்களினின்றும் விடுபட வேண்டும். ப்ரபஞ்சத்தில் தோற்றப்படுகின்ற எல்லாப் பொருள்களையும் ஒன்றுமட்டு மில்லை, உலகத்தையே அவன் நிகரின்றி ஒதுக்கித் தள்ளிவிடுகின்றான். லௌகிகமான எல்லாவிஷயங்களையும் அவனது உள் உறுப்புக்களினின்றும் விளையாட்டாய் நீக்கிவிடுகின்றான். இவ்வாறு அவன் ஒன்றையுஞ் சாராதவனாய் (பிறருதவி வேண்டாது) முழு உரிமையோடு கூடியவனாய் ஒருவனாய் விளங்கும் பொருட்டு முயல்கின்றான்.

எல்லாத் துறவு (நீக்கங்) களைக் காட்டிலும் மிகவு மியற்கையாக உள்ளது பக்தியோகி யுடையதாகும். இதில் யாதொரு துய

ரமுமில்லை; ஒன்றையும் வெறுக்க வேண்டியது மில்லை; ஒன்றி னின்றும் விடுபட்டுப் பகைக்கவேண்டியது மில்லை. தொண்டனது துறவு மிகவு மெளிதானது; மிகவு மின்பமானது; மிக நுண்ணியது; தங்குதடையின்றி நீரோட்டம்போன்ற நல்ல விசையுள்ளது. அவை யெல்லாவற்றையும் விட அஃதியற்கைக்கு மிகவும் பொருந்தியுள்ளதுமாகும். இவ்வகை விலக்குதலின் ஓரிழிய சேர்க்கை முதலியவற்றை நம்மைச்சுற்றிலும் நாம் ஒவ்வொருநாளுநேங் காண்கின்றோம். ஒருவன் ஒருபெண்ணைக் காதலிக்கத் தொடங்குகின்றான் சிலநாட்கள் சென்றதும் அவன் மற்றொருவளைக் காதலித்து முன்னையவளை வெறுத்து விடுகின்றான். அவளுடைய நினைவே இவனது மனதினின்றுந்தானே மிக எளிதில் நீங்கிவிடுகின்றது. அது போலவேதான் ஒரு பெண் ஒரு புருஷனைக் காதலிக்கின்றாள்; அதன்பிறகு அவள் மற்றொருவனை விரும்புகின்றாள். அப்பொழுது முதல் மனிதனது நினைவு இயற்கையாகவே அவளது மனத்தினின்றும் அடியோடு அகன்று விடுகின்றது. அவ்வாறே ஒருவன் முதலில் தனது ஊரினிடத்துப் பற்றுள்ளவனு யிருக்கின்றான்; பிறகு தன் நாடு முழுவதையும் நேசிக்கத் தொடங்குகின்றான். அப்பொழுது இயற்கையாகவே அவனிடத்தினின்றும் குறுகிய அறிவான தன்னூர்ப்பற்றானது தானே விலகிவிடுகின்றது. பிறகு அவன் உலகு முழுவதையும் நேசிக்கத் தொடங்குகின்றான்; அப்பொழுது தன்னூரினிடத்தோ, தன் வகுப்பினரிடத்து மட்டுமோ, உள்ள பற்றுகிய மயக்க மகன்று, எல்லா வுயிர்களிடத்தும் ஒற்றுமையான பேரன்பு தோன்றுகின்றது. கல்வியறிவில்லாத ஒருவன் சிற்றின்ப (விஷயஸுக) ங்களையே மிகுதியாக விரும்புகின்றான்; அவன் பிறகு கல்வி யறிவைப் பெற்றுத் தனது அறிவைச் சீர்படுத்திக் கொள்வானே யாயின், சிற்றின்பத்திலுள்ள பேராசையைச் சிறிது சிறிதாயகற்றிக் கல்வி கற்றுத் தெளிந்த அறிவை யடைய விரும்பி முயல்கின்றான். ஒரு நாய் தனக்குக் கிடைத்த உணவைச் சுவைத்து உண்பதுபோல ஒரு மனிதனுலுண்ண வியலாது. எனினும் மேலான அறிவோடு கூடியிருக்கும் ஒருமனிதன் கல்வி யறிவினல் மேம்பட்டு அதன் சுவையை நுகர்வதுபோல ஒரு நாய்க்கு முடியுமோ? ஒருகாலும் முடியாதல்லவா! இன்ப நுகர்ச்சியானது முதலில் பொறிபுலன்களைப் பற்றியதாகும். பிறகு ஒரு உயிரானது உயர்ந்த நிலைமைக்கு வரும்பொழுது மிக இழிந்ததான பொறி இ (சிற்றி) ன்பங்களிலுள்ள அவாவானது

குறைந்து ஒழிகின்றது. மனிதர்களில் ஒருவன் இயற்கையினால் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு விலங்கினத்தின் நிலைமையி லிருக்கின்றானோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவனுக்குச் சிற்றின்பங்களில் அளவற்ற ஆசையுண்டாகின்றது; எனினுங் கல்விப்பயிற்சியினால் அறிவு வளரப்பெற்றவர்க்குப் பெரும்பாலுஞ் சிற்றின்ப விருப்பமகன்றும், பாட்டு, கூத்து முதலான (சிறிது உயர்ந்த) இசை யின்பங்களிற் சுவை மிகுந்தும் வருவதைக் காண்கின்றோம். அவ்வாறே யொருவன் அறிவிற்கு முணர்வுக்கு மெட்டாததான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்'' தை யனுபவிக்கும் பொழுது அவனிடத்துச் சிற்றின்பங்கள் (என்றுமட்டுமல்ல) கல்வியைப்பற்றிய (சிறிதுயர்ந்த) இன்பங்கள் கூடச் சுவையற்றதாய் விடுகின்றன. (பேரின்பத்தின்முன் சிற்றின்பமுங் கல்வியின்பமு மெவ்வளவு.) முழுநிலா ஒளிவீசிக்கொண் டிருக்கும்பொழுதுவிண்மீன் (நக்ஷத்ரங்)களெல்லாம் மங்கி விடுகின்றன. அவ்வாறே ஞாயிறுதோன்றும் (ஸூர்ய உதயமாகும்) பொழுது, திங்களும் (சந்த்ரனும்) ஒளி மழுங்கி விடுகின்றது. பக்தி கிட்டுவதற்கான த்யாகமானது ஒன்றையுங் கின்புறுத்தி யடையப் படுவதில்லை. மிகுந்த பேரொளியில் தாழ்ந்த வெளிச்சங்கள் எவ்வாறு உள்ளடங்கி மறைந்து விடுகின்றனவோ அதுபோலவே அன்பின் பொருட்டுள்ள பற்றின்மையும் இயற்கையாகவே தோன்றிவிட வேண்டியதாகும். ஒருவன் உலகு முழுவதும் எல்லாவுயிர்களையு மொன்றுபோலவே நோக்கி அன்பு செலுத்தும் பொழுது தன்பொருட்டுண்டாயிருந்த எவ்வகையான பற்றுக்களும் தானாகவே அவனை விட்டகன்று விடுகின்றன. கடவுளிடத்து மெய்யான பேரன்பு பெருகிக்கொண்டு வரும்பொழுது, சிற்றின்பங்களுங், கல்வியின்பங்களும் மிகச்சுவை யற்றதாய்ப் போவதன்றி அவை சிறிது சிறிதாக அழிந்தும் விடுகின்றன. கடவுளிடத்துள்ள இவ்வன்பு முறைப்படி வளர்ந்து முடிவில் அஃதொரு மேலான நிலைமையை யடைகின்றது. அதைத்தான் ''பரபக்தி'' (அதாவது பேரன்பு அல்லது மெய்க்காதல்) என்று சொல்லப்படுகின்றது. நித்ய, நைமித்திகச் செய்கைகள்; அறிவு பெருகுவதற்கான நூல்கள், விக்ரஹங்கள், இடங்கள் (க்ஷேத்ரங்கள்), ஜாதிப்பிரிவினைகள், கொள்கைகள், அரசாட்சி, என்றிவ்வாறுள்ள எல்லாப்பற்றுகளும் முற்கூறிய பேரன்பை யடைந்தவரிடத்தினின்றுந் தானே அகன்று விடுகின்றன. பிறகு அவனது முழுஉரிமைகட்கும், யாதொரு இடையூறு முண்டாவதில்லை. ஒரு

கப்பலானது காந்தமலையை யணுகினல் அதே நொடியிலக்கப்பலி லுள்ள, (இரும்பினலாய) ஆணிகளும், கீல்களும், பூட்டுக்களும், சங்கிலி முதலியவைகளும் எல்லாம் காந்தத்தின் இழுக்குந்தன்மை யால் வலிக்கப்பட்டுப் பிடுங்கிக்கொண்டு விடுவதனல் அவைகளா லிணைக்கப்பட் டிருந்த பலகைகளெல்லாம் பிளவுபட்டுத் தண்ணீ ரில் மேலே மூலைக்கொன்ருய் மிதக்கின்றன. கடவுளருளும் அவ் வாறேதான். "ஆத்மா" வைக் கட்டுப்படுத்தியுள்ள எல்லாக் கட்டுக்கள், பூட்டுக்கள், சங்கிலிகள் முதலியவற்றைப் பிரித்து விடு கின்றது. அதனல் "ஆத்மா" வானது உரிமையுடையதாக (ஸ்வ தந்த்ரமாக) ஆய்விடுகின்றது. ஆகையால் பேரன்புக்கு மிக உதவி யாயிருக்கிற இந்த த்யாகத்தில், மிகுந்த துன்பமோ, கல்நெஞ் சமோ, ஒடுக்கமோ, அழிவோ, யாதொன்று மின்றியமையாத தல்ல, என்பதையறிந்து கொள்ளவேண்டும். பக்தன் யாதொரு எண்ணத்தையும் ஒடுக்கவேண்டியதில்லை எல்லாவகையான அந் தக்கரணத் தொழில்களையும், அவன் கடவுளிடத்துச் சேர்த்து விட்டிட்டுமே முயல்கின்ருன்.

விண்ணூற்று முடிச்செல்வனர்.

நீதிசாரம்.

(முன் தொடர்ச்சி)

புலான் மறுத்தல்.

கொல்லாமையென்னும் வ்ரத மொன்றினலேயே ஸகலதர்மங் களையும் எளிதிலடையலாமென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், புலா லுண்ண லென்னும் மாம்ஸபக்ஷணமுங் கொலைபாதகத்தோடு சேர் ந்த தென்றும், அதையும் விலக்கவேண்டு மென்றும், முன்னேர்க ளுரைத்திருக்கின்ருர்கள்.

பயனில்லாத தன் ஸரீரத்தின் மாம்ஸத்தை வளர்ப்பதின் பொருட்டு மற்றொரு ஜந்துவைக் கொன்று அதன்மாம்ஸத்தை உண்ண விரும்புகின்றவன் அறிவில்லாத கொடியோனென்று சொல்லப்படுவான்.

த்ரவியத்தின லுண்டாகும் பயனை யிழப்பதற்கு அதனைக் காப்பாற்ருமையே காரணமாக விருப்பதுபோல, அருளா லுண்டா கும் பயனை யிழப்பதற்கு மாம்ஸபக்ஷணங் காரணமாக விருக்கு மெனப்படுவதால், புலாலைப் புசிக்கின்றவர்களுக்கு அருளில்லை யென்பது ப்ரகாசமாய் விளங்குகின்றது.

ஸுகதுக்கங்களை உணரக்கதாகிய தனதுடல் போன்ற மற்றொன்றினுடலை ஸம்பாரங்களால் இனியசுவை யுண்டாகும்படி

சமையற்செய்து அதையுண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்ற கொடிய பாதகர்களுடைய ஹ்ருதயங்களில் அருளென்னுந்தயை அணுமாத்ரமும் விளங்காதென்பது ஸத்யமே.

கொல்லாமையே அருளென்றும், கொல்லுதலே அருளில்லாத பாபச்செய்கையென்றும், அக்கொல்லுதலால் வந்த வூனைத்தின்னுதல் அறனல்லாததென்றும், சொல்லிய நீதியை யுணர்ந்து நடப்பதே தர்மமாம்.

ஒருயிரையுங் கொல்லாதவனும், புலாலையுமுண்ணாதவனுமிருக்கின்ற மஹாபுருஷனை எல்லா வுயிருங் கைகூப்பித் தொழுது வணங்குமென்று கூறப்பட்டிருப்பதன் பொருளென்னவெனில், இவ்விதப்பொருளை யுணர்ந்தவன் மறுமையில் தேவர்களினு முயர்ந்தவனுவனென்பதுதான்.

தர்மங்களுக்குள் சிறந்தது கொல்லாமையென்றும், அதனோடு கூடப் பொய்சொல்லாமையு முண்டாயிருக்குமாயின், அது எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த தர்மமென்றும், பெரியோருரைத் திருக்கின்றூர்கள்.

மோக்ஷத்திற் குறுதியைத்தரும் தர்மமார்க்க மென்னவெனில், யாதோருயிரையுங் கொல்லாமையாம். இதை வ்ரதமாகக் கொண்டவனது ஆயுஸ்ஸின்மீது யமனணுகுவதற் கஞ்சுவான்.

உலகமயக்கங்களை விட்டுத் ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தைப்பெற்ற பெரியோர்களைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தவன் யாரெனின், யாதோருயிரையுங் கொல்லாதிருப்பவனும் புலாலையுண்ணும விருப்பவனுந்தான்.

இன்பத்தையுஞ் செல்வத்தையு மதிகப்படுத்திக் கொள்வதன் பொருட்டு யாகாதிவிஷயத்தில் உயிரை வதை செய்யலாகுமென்று சாஸ்த்ரப்ரமாண முண்டாயிருந்தாலும், அது சான்றோருக்கு ஒவ்வாத செய்கை யாதலால் அதைக் கனவிலும் நினைக்கலாது.

ஒருவன் தனது உணவிற்காக ஒருயிரை வதைசெய்வதினுலுண்டாகிய பாபத்தை யறியாமற்போனுலும், அவனை அப்பாபம் விடாமல் தொடர்ந்து கெடுக்கும். அன்றியும் அவனை நல்லோர்கள் அருளுள்ளவனென்று நினையார்கள். ஏனெனின், ஒரு ப்ராணியைக் கொண்டுவந்து அதற்கு வேண்டிய ஆஹாரத்தைக் கொடுத்து வளர்ப்பதினுல் அந்தப்ராணி தன்னை ரக்ஷிக்கின்றவனென்று அவனிடத்து விஸ்வாஸத்தைப் பாராட்டிக்கொண்டிருக்க அதனிடத்துச் சற்றுமிரக்க மில்லாமல் அதை வதைத் துன்பதினுலே தான்.

இப்பிறப்பில் நோயினுலேயும் தரித்ரத்தினுலேயும் வருத்தப் படுகின்றவர்களே முற்பிறப்பில் உயிர்களை வதைசெய்த கொடியோர்களென்று பலநூலோருஞ் சொல்லி யிருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால், புலாலென்னும் ஊனை உண்ணுமலும் கொலைசெய்யாமலு மிருத்தல்வேண்டும்.

கீழ்மை.

கோழியை வளர்ப்பவர்கள் நாள்தோறுங் காலமே அதற்கு நல்ல ஆஹாரத்தைக் கொடுத்து வளர்த்தாலும், அது குப்பையைக்கிளறுந் தன் ஜாதிஸ்வபாவத்தை விடாது. அதுபோல கீழ்மையானவனுக்குத் தர்மங்களைக் கண்ணுடியைப்போ லெடுத்துக் காட்டினும், அவன் அதையுணராமலும், அதனிடத்துப் புத்தியைச் செலுத்தாமலும், தன்னியல்பின் படியே நடப்பான்.

குற்றமற்ற பெரியோர்க ளிடத்திற்குப்போய் ஆத்மலாபத்தைப்பெறுவது நல்ல மாக்கமென்று கீழ்மக்களுக்குச் சொல்லினும், அவர்கள் அதைமேற்கொள்ளாமல் நித்ரைகொள்ள வேண்டுமென்றுவது வேறொருவேலையைச் செய்யவேண்டு மென்றுவது போய்விடுவார்களே யல்லாமல், நன்மையடைய விரும்பார்கள்.

சான்றோர்கள் எவ்வளவுபெரிய செல்வத்தைப் பெற்றவர்களாயிருந்தாலும், தங்களுடைய ஒழுக்கத்திற்கு மாருக நடவார்கள். கீழானவனேவெனில், அகண்டசெல்வத்தைப் பெற்றவனுகவிருந்தாலும், தான்செய்யும் பொல்லாங்கான கார்யத்தில் மனதுள்ளவனுக விருந்து அபகீர்த்தியைப் பெறுவானே யல்லது பெருமை யடையான்.

ஒருவர்செய்த வுதவி தினையினது அளவுபோல் அல்பமாக விருந்தாலும், அறிவுடையோரதனைப் பனையினது அளவுள்ளதாக வெண்ணி நடப்பார்கள்; பனையினது அளவுக்கதிகமான உதவியை நாள்தோறும் பெற்றவர்கள் கீழ்மக்களாயின், அவர்களதைத் தினையளவாகவும் நினையாமல் இகழ்ந்துவிடுவார்கள்.

ஒருநாய்க்கு ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் க்ஷீராந்நமிட்டு மனுஷ்யனைக் காவலாகவைத்துக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் அது பிறருடைய எச்சிற்கலை யெப்போது போடப்படுமோ வென்றிமை கொட்டாமற் பார்த்திருக்கும். அதுபோல கீழ்மக்களைப் பெருமை

யடையும் படியான பல முயற்சிசெய்து மேன்மைப் படுத்தினு லும், அவர்கள் செய்யு மிழிதொழிலா லவர்களொருகாலும் மேன்மை யடையார்கள்.

நல்ல குலத்தோர் மிகுந்த செல்வத்தைப் பெற்றவர்களாக விருந்துஞ் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்ல அஞ்சுவார் கள். கீழ்மக்களோவெனில், முந்திரிப் பொன்னுக்குமேற் காணிப் பொன்னைப் பெற்றிருப்பார்களாயின் அவர்கள் தங்களைத் தேவேந் த்ரனுக்கு ஸமானமாக வெண்ணிக்கொண்டு ஒருவரையும் மதியா மற் பேசுவார்கள்.

பசும்பொன்னினாலே செய்த பாதரக்ஷையினிடத்துக் குற்ற மற்ற நவரத்நங்களை யிழைத்து அழகுபெறச் செய்தாலும், அது காலிலணிவதற்கு யோக்யப்படுமே யல்லது மற்றவிடத்தில் ஆப ரணமாகத் தரித்துக் கொள்வதற்குப் பயன்படாது. அதுபோல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவு செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், அவர்க ளது இழிதொழிலால் அல்பமாகக் காணப்படுவார்களே யல்லாமல் மேன்மையடையார்கள்.

கடினவசனங்களைப் பேசுவதும், பிறருக்கு விபத்துவந்த காலத்திலும் மனமிரங்காமற் களிப்பதும், அடுத்தவரை மதியா மல் இகழ்வதும், கோபம்வந்த காலத்தில் ஶாந்தமடையும்படி நல்லவர்கள் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேளாமல் அதிகமூர்க்க மடைவதும், இன்னும் பலவும் கீழ்மக்களுக்குரிய குணங்களாம். இக்குணங்கள் ஒருவேளை உயர்குலத்திற் பிறந்த ஒருவனிடத்தி லிருக்குமாயின், அவன் கீழ்மக்களினுந் தாழ்ந்தவனாவன்; ஏனெ னின், அவன் தனது துர்குணத்தால் நற்குலத்தைக் கெடுத்தானெ னப் படுவதினாலேதான்.

கர்ப்பூரத்தினாலே பாத்திகட்டி கஸ்தூரியினாலே சேறுகூட்டி ஆயிரம் வருஷம் பன்னீர்வார்த்து வளர்க்கப்பட்டாலும், உள்ளி யானது தன் துர்க்கந்தத்தை விடாமல் வைத்திருப்பதுபோல் கீழ் மக்கள் எவ்வளவுகாலம் நல்லோர்களுடைய ஸஹவாஸம் பெற் றாலும், தங்கள் துர்க்குணத்தை யொருபோதும் விடார்கள்.

ஆதலால், கீழ்மக்களுடைய குணம் இத்தன்மையதென் றுணர்ந்து அந்தக்குண முண்டாகாமல் யாவருங் காத்துக்கொள் ளல்வேண்டும்.

துஷ்டசகவாசம் துன்பந்தருமெனல்.

முற்காலத்தில் ஒரு ராக்ஷஸனுக்கும் ஒரு குள்ளனுக்கும் சிநேகமுண்டாகி, அவர்களிருவரும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும், எங்கே யாவதுபோய்ச் சுத்த வீரச்செய்கைகள்செய்து பெருங்கீர்த்தியைச்சம்பாதித்தல்வேண்டுமென்றும் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். அந்நோக்கமாகவே அவர்கள் தேசாந்தரம் போகையில், முதல் முதல் இரண்டு சரசேனரைக் கண்டு அவர்களோடு சண்டை செய்தார்கள். குள்ளன் அதிக தைரியத்துடன் யுத்தத்தை ஆரம்பித்து எதிரிகளிலொருவனை உக்கிரத்துடன் ஓங்கி வெட்டினான்; ஆயினும் சரசேனனுக்கு அதனால் ஒரு சேதமும் நேரிடாததினால் அவன் தன் வாளை யுருவிக்கொண்டு ஒரே வெட்டினால் குள்ளனுடைய கையைத் தறித்துவிட்டான். குள்ளன் இப்பரிதாபஸ்திதியிலிருக்கக் கண்டு ராக்ஷஸன் அவனுக்கு உதவிசெய்யும்படி விரைந்து வந்து, சிறிது நேரத்திற்குள் சரசேனர் இருவரையும் கீழே வீழ்த்திக் கொன்றுவிட்டான். அப்பொழுது குள்ளன் மிகுந்த கோபத்தோடு ஓடிவந்து தன்னைக் காயப்படுத்தின சரசேனனுடைய தலையை வெட்டித்தள்ளி அகமகிழ்ச்சியினால் கூத்தாடினான். பின்னர், அவர்களிருவரும் சிறிதுதூரம் பிரயாணமாகச் செல்லுகையில் அழுது துயரக் கூக்குரலிடுகிற ஒரு பெண்ணை, பாதி மனுஷ ரூபமும், பாதி மிருக ரூபமும் பொருந்திய மூன்று வனதேவதைகள் கவர்ந்துகொண்டு போகிறதைக் கண்டு, அவர்களோடு யுத்தந் தொடுக்க எத்தனித்தார்கள். குள்ளனுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்த மூர்க்கம் சற்றுக் குறைந்துபோன போதிலும், இந்தச் சண்டையிலுங்கூட அவனை முந்திக்கொண்டு ஒரு தேவதையோடு கைகலக்க அது திரும்பிக்கொண்டு அவனை ஓர் அடி அடித்ததில் அவனுடைய கண்களிலொன்றுச் சேதப்பட்டுப் போய்விட்டது; ஆனால் ராக்ஷஸன் தைரியமாய் நின்று போர் செய்ததினால் அத்தேவதைகள் மூன்றும் பெண்ணை விட்டுவிட்டுத் தங்கள் பிராணன் தப்ப ஓட்டம் பிடித்தன. இந்த ஜெயத்தினால் அகப்பட்ட பெண்ணானவள் ராக்ஷஸன்பேரில் பிரியமாகி அவனை விவாகஞ் செய்துக்கொண்டாள். பின்பு அவர்கள் வெகுதூரம் பிரயாணம் பண்ணிப் போகையில் கள்ளர் கூட்டமொன்று அவர்களுக்கு எதிர்ப்பட்டது. இக்கள்ளரோடு செய்த போரில்தான் ராக்ஷஸன் குள்ளனுக்கு முந்திக்கொண்டான்; ஆயினும் குள்ளன்

அதிகமாய்ப் பின்வாங்கிப் போகாமல் சண்டை செய்தான். இந்த யுத்தம் வெகுநேரம் வரையில் மும்முரமாய் நடந்தது. ராக்ஷஸன் சென்றவிடமெல்லாம் கள்ளரைச் சங்கரித்தான். குள்ளன் இச் சண்டையில் இரண்டு மூன்றுதாம் பிராண அபாயத்திற்கு மிகவுஞ் சமீபமா யிருந்து தப்பினுன்; கடைசியில் கள்ளர் ஜெயிக்கப்பட்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள்; ஆனல் குள்ளனுக்கு ஒருகால் சேதமாகி விட்டது. ஆகக் குள்ளனுக்கு ஒரு கையும், ஒரு கண்ணும், ஒரு காலும்போய் விட்டன. ராக்ஷஸனுக்கோ ஒரு பெண் அகப்பட்டதேயன்றி ஒரு அபாயமும் நேரிடவில்லை. அப்பால் ராக்ஷஸன் தன் தோழனைப் பார்த்து ஓ, பகைவர்கள் அஞ்சுஞ் சுத்தவீர நெஞ்சனே! நம்முடைய பேர்ப் பிரஸ்தாபம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்ருல் இன்னமொரு யுத்தமாத்திரஞ் செய்து ஜெயமடையவேண்டும் என்ருன். குள்ளனுனவன் தனக்கு இதுவரையிலும் உண்டான நஷ்டங்களினுல் விவேகத்தை அடைந்தபடியினுல் ராக்ஷஸனுக்கிணங்காமல் அவனைப் பார்த்து, "இம் மட்டுக்கும் போதும், இனி நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்துகொள்ளுகிறேன்; ஏனெனில் ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் நஷ்டமும் பாடும் அனுபவிக்கிறது நான், லாபமும் மகிமையும் பெறுகிறது நீ" என்ருன்.

புத்தியுள்ளவனே பெரியவனெனல்.

இந்தியா மொகலாய அரசாட்சிக்குள் அடங்கியிருந்த காலத்தில் வங்காளநாட்டில் ஒரு நபாபு இருந்தான். அவனிடத்தில் வித்வ சமர்த்தும் புத்தி விற்பன்னமுமுள்ள ஒரு மந்திரி இருந்தான். இவன் பேச்சில் சதுரன்; கேளாதவரும் கேட்க அவாவும்படி பேசத்தக்க இங்கித வசனங்களை யுடையவன். சமயம் அறிந்து உத்தரஞ் சொல்லுகிறதில் மிகு சமர்த்தன். இவனுலே அந்த நபாபுக்கு அதிக கனமும் பேரும் கீர்த்தியும் உண்டாயின. குடிகளும் இன்புற்று வாழ்ந்தார்கள். அதனுல் இம்மந்திரியினுடைய கியாதி பல தேசங்களிலும் பரவிற்று. ஒருநாள் டில்லி சக்கிரவர்த்தியின் சமுகத்தில் இவனைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் நடந்தபோது இவனுடைய சொல்வன்மையைக் குறித்து ராஜ சபையிலுள்ள அனைவரும் வியந்து பேசினுர்கள். சக்கிரவர்த்தியும் அவனைப்பற்றிச் சந்தோஷப்பட்டார்.

இது சக்கிரவர்த்தியின் அருகிருந்த மகா கீர்த்திப் பிரதாபரான அவருடைய குருவுக்குமனப்புழுக்கத்தை உண்டுபண்ணியது. உடனே அவர், என்ன! நாம் இருக்கிறோமென்றும் பாராமல் இவர்கள் ஒரு அற்ப மந்திரியைக் குறித்து இவ்வளவு பிரபலமாய்ப் பேசுகிறதா! நல்லது, இவர்கள் கொண்டாடுகிற மந்திரியை நாம் எவ்விதத்திலும் பங்கப்படுத்த வேண்டுமென்று தம் மனதில் நிர்ணயித்து, அங்ஙனமாயின் நாமும் அம்மந்திரியைப்போய்ப் பார்த்துவர அபேக்ஷிக்கிறோமென்று சொல்லி சக்கிரவர்த்தியினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டார். இவர் வருகிறார் என்ற செய்தி வங்காளத்து நபாபு அறிந்தவுடனே பட்டணமெல்லாம் அலங்கரிக்கச்சொல்லி, ரதகெஜதுரக பதாதிகளுடன் வெகுதூரம் எதிர்கொண்டுபோய் அவரை அழைத்துவந்து, மிகுந்த சிறப்புடன் பட்டணப் பிரவேசஞ் செய்வித்து, பின்பு கொலுமண்டபத்தில் உன்னதமான ஓர் ஆசனத்தின்மீது அவரை உட்காரவைத்து, குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாராதிகளெல்லாம் செய்து, தானும் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். மந்திரிகள் பிரதானிகள் பிரபுக்கள் மற்றுமுள்ளவர்களெல்லாம் சூழ இருந்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் குருவானவர் நபாபினுடைய மந்திரியைப் பார்த்து, நாம் உம்மைக்குறித்து வெகுவாய்க் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒருவர் மனதிலுள்ளதை அவர் தம் வாயினால் சொல்லாதிருக்கவும், அதைக் குறிப்பினால் அறிந்து சொல்லுகிறதில் நீர் நல்ல சமர்த்தராமே; அது அமைச்சருக்குரிய லட்சணந்தான். நல்லது, இப்பொழுது நம்முடைய மனதில் உள்ளது என்ன சொல்லும் பார்ப்போம் என்றார்.

அப்பொழுது மகா புத்திசாலியாகிய அம்மந்திரி ஆலோசித்து, ஏதோ இவர் நம்மை இந்தப் பெரிய சதசில் பங்கப்படுத்தும்படி மோசக்கருத்தாய் இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்கிறார்; ஆகலால் இதற்குத் தகுந்த உத்தரஞ்சொல்லி, இவர் வாயை அடக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக் குருவைப் பார்த்து, சுவாமி! எங்கள் அரசனாகிய நபாபானவர் தங்களுடைய வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து அத்தியந்த பக்தி விநயத்துடன் தங்களுக்கு ஆசார உபசாராதிகள் செய்து தங்களிடத்தில் அன்புவைத்திருக்கிறதினால், தாங்கள் அவர்பேரில் பரிபூரண கடாட்சம் வைத்து, அவருக்கு நீடிய ஆயுசும், புத்திரபௌத்திர சந்தான பாக்கியமும், நோயற்ற வாழ்வும், குறைவற்ற செல்வமும் மென்மேலும் பெருக வேண்டுமென்று, அடியாருடைய விண்ணப்பத்தின்படி அருளுகின்ற ஆண்டவரை நோக்கித் தங்கள் உள்ளத்தில் இப்பொழுது பிரார்த்தனை செய்கின்றீர்கள் என்றான்.

இந்த மறுமொழியைக் கேட்டுக் குருவானவர் பிரமித்து, நாம் அப்படியல்லவென்று மறுத்தோமானால் நபாபுக்கு நம்மீது வெறுப்புண்டாகும்; ஒத்துக்கொண்டோமானால், அரசனுடைய பிரீதியும், எல்லாருடைய மதிப்பும் நமக்குக் கிடைக்கும். ஆகலால் இதை ஒத்துக்கொள்வதே புத்தியென்று தனக்குள் சிந்தித்து மந்திரியைப் பார்த்து நீர் மகா புத்திசாலி; நீர் சொன்னது சரிதான். நாம் அப்படியே பிரார்த்தித்தோம்; நல்லது, இப்பொழுது நாம் மறுபடியும் என்ன சிந்திக்கிறோம் சொல்லும் என்றார்.

அதற்கு அம்மந்திரி அரசனுக்கு இரண்டாவது பிரஜைகள் தான் விசேஷமாதலால், அதைக்கொண்டு இவரை வெல்லவேண்டுமென்று யோசித்து, இப்பொழுது தங்கள் மனதில் இந்த ராஜ்யத்துக்கு குடிகளெல்லாம் நிர்விக்கினமாய் வாழ்ந்து சுகித்திருக்க வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டிக்கொள்ளுகிறீர்கள் என்றான்.

அப்பொழுது அந்தக் குருவானவர் இந்த இரண்டாம் உத்தரத்தையும் மறுக்க முடியாமல், ஆம் அப்படித்தான் என்று அங்கீகரித்துக்கொண்டு, அரசனும் குடியும் ஆய்விட்டது, இனி என்ன சொல்லுவான் பார்ப்போம் இம்முறையிலாவது இவனை அகப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்று கருதி, இப்பொழுது மூன்றாம் தரமாக நம்முடைய மனத்தில் எழும்புகிற விசேஷமென்ன சொல்லும் என்றார்.

அதற்கும் அம்மந்திரி அஞ்சாமல், தகுந்த ஆலோசனையுடன் குருவை நோக்கி, இப்பொழுது தங்கள் சிந்தையில் உண்டாகும் விசேஷம் என்னவென்றால், இந்த ராஜ்ஜியம் இவ்வளவு சீரும் சிறப்பும் செல்வமுமா யிருப்பதற்கும், இந்த நபாபுக்கு இவ்வளவு கனமும் கீர்த்தியு முண்டாவதற்கும் காரணமென்ன என்று யோசிக்குமளவில், இந்த நபாபினுடைய பத்தினி மகா உத்தமியும் பதிவிரதையுமா யிருக்க வேண்டும். அந்த அரசியுடைய கற்பே இந்தச் செல்வத்துக்கெல்லாம் காரணம்; ஆதலால் இந்த ராஜ பத்தினியைப்போல பதிவிரதை வேறெங்கும் கிடையாது என்று தங்களுடைய மனதில் நிர்ணயமுண்டாகிறது என்றான்.

இது கேட்டவுடனே அந்தக் குருவானவர் ஆச்சரியப்பட்டு, இனி நம்முடைய காரியம் இவ்விடத்திற் செல்லாது; இவனை வெல்லவும் நம்மால் முடியாது. இவ்வளவு மரியாதையுடன் நாம் தப்புவதே யோக்கியதையென்று எண்ணி, மர்மம்விடாமல் மந்திரியை மெச்சிப் புகழ்ந்து, சிறிதுநாளிருந்து பின்பு டில்லிக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டார்.